

**Szanowna Pani
Teresa Piotrowska
Minister Spraw Wewnętrznych**

W związku z przedłużającymi się pracami nad rządowym projektem ustawy o monitoringu wizyjnym miejsc publicznych w imieniu Związku Miast Polskich pragnę podkreślić potrzebę niezwłocznego unormowania zasad prowadzenia monitoringu wizyjnego w otwartej przestrzeni publicznej i zamkniętej przestrzeni przeznaczonej do użytku publicznego oraz praw osób, których wizerunki są obserwowane, rejestrowane lub przetwarzane w sposób umożliwiający identyfikację ich tożsamości.

Obecnie coraz więcej miast i gmin decyduje się na instalowanie systemów monitoringu wizyjnego miejsc publicznych, w celu poprawy bezpieczeństwa i porządku publicznego. Samorządy terytorialne inwestują znaczące środki pieniężne w przedmiotowe systemy a także liczące się zasoby ludzkie, tymczasem nadal brak jest jednolitych norm, które regulowałyby w sposób kompleksowy tryb i zasady wykorzystywania takich systemów.

Skutkiem stosowania monitoringu jest utrwalanie wizerunku osób fizycznych, a następnie przetwarzanie tych danych osobowych poprzez ich przechowywanie, opracowywanie i wykorzystywanie dla różnych celów. Niestety nie ma przepisów, które jasno i w pełni by określały, w jakich sytuacjach nadzór monitoringu jest możliwy do zastosowania, a także przez jaki okres można przechowywać nagrania. Nawet rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2009 r. w sprawie sposobu obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu zdarzeń w miejscach publicznych przez straż gminną (miejską) nie przedstawia w pełni zasad wykorzystywania przedmiotowego systemu przez straż. Nie reguluje ono bowiem chociażby kwestii długości okresu archiwizowania nagrań, które są przekazywane na wniosek innym podmiotom tytułem prowadzonych przez nie postępowań (np. do Sądu, Prokuratury, Policji) . Nie reguluje w pełni kręgu podmiotów którym można zarejestrowane przez monitoringi dane udostępniać, warunków jakie podmioty wnioskujące muszą spełniać, aby dane były im udostępnione, zakresu w jakim administratorzy systemów mogą bądź powinni udostępniane dane anonimizować itp.

Odrębnym zagadnieniem jest również w ogóle nie uregulowana kwestia kompetencji podmiotów prywatnych prowadzących monitoringi wizyjne miejsc publicznych.

Warto bowiem podkreślić, iż przy przetwarzaniu danych wizualnych może dochodzić do ograniczenia prawa jednostki do prywatności zagwarantowanego w Konstytucji RP i w ustawodawstwie unijnym, a przy braku jednolitych regulacji istnieje duże zagrożenie powielania się przypadków niezawinionego naruszania zasad ochrony danych osobowych przez administratorów danych. Dlatego niezbędne jest, aby jasno określić zarówno podmioty, które mogą wykorzystywać systemy monitoringu, jak również unormować prawa, jakie przysługują osobie, której taki nadzór może dotyczyć. Powyższa problematyka była wielokrotnie sygnalizowana i podkreślana zarówno przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, jak i Najwyższą Izbę Kontroli.

Wobec powyżej wskazanych narastających problemów związanych z brakiem należytych regulacji prawnych, celem jest doprowadzenie do ostatecznego uregulowania zasad funkcjonowania systemów monitoringu wizyjnych.

**Prezes
Związku Miast Polskich**

Zygmunt Frankiewicz